

Μεταξύ μας

ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΤΥΧΩΣ τόσο σπάνιο φαινόμενο ή αισθητική τική ικανοποίηση που μας προσφέρει ένα καλό θέαμα, ώστε σχεδόν ξεχάσαμε το συναίσθημα που νοιώθει κανείς. Καί, ξαφνικά, νά ή «Αυλή τών Θαυμάτων», τό νέο έργο του Θεατρικού Όργανισμού Κύπρου. Δέν είμαι κριτικός θεάτρου γιά νά μιλήσω γιά τήν παράσταση ή γιά τό έργο, γιά τή σωστή δομή ή γιά τό παίξιμο τών ήθοποιών. Αυτά άλλωστε δέν ανήκουνε σ' αυτό τό χώρο. Θα μιλήσω μόνο γιά τό συναίσθημα που μου προκάλεσε εκείνη ή παράσταση.

ΟΛΟ τό έργο στρέφεται μέσα σέ μιá αυλή όπου ζούν σέ τρώγλες, πέντε οικογένειες. Θα μπορούσε νά μήν ήταν αυλή αλλά γειτονιά, σοκκάκι, ή δρομάκι του χωριού ή ακόμα καί λαϊκή πολυκατοικία. Θα μπορούσε νά μήν έκτυλοσόταν ή υπόθεση στην Αθήνα αλλά σέ μιá πόλη δική μας, τής Κύπρου. Τόσο δικά μας είναι τά θέματα, τά προβλήματα, οί ανησυχίες. Η γριά μάνα που ή κόρη της παντρεύτηκε "Αγγλο κι" έφυγε στην Αγγλία αφήνοντας την ολομόναχη, ο αιώνια άποτυχημένος που τόνειρο του (άπραγματοποίητο) είναι ένα ταξίδι στην Αυστραλία, τό νεαρό ζευγος, που ή φτώχεια κι' ή άνεχεια τό κάνει νά ζει σέ συνεχείς καυγάδες, ή γυναίκα του ναυτικού, μόνη κι' έρημη νά περιμένει, τό δράμα τών προσφύγων που δέν μπορούν νά στεριώσουν πουθενά, ή όμορφη νέα που πιστεύει στα παραμύθια τών διαφόρων λεφτάδων, κι' έλπίζει νά γίνει σtάρ του σινεμά. Όνειρα, όνειρα που στήνονται καί γκρεμίζονται μέσα σέ μιá αυλή κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό. Κι' όλη εκείνη ή ανθρωπιά, ή ζεστή άλληλεγγύη, που μπορείς νά συναντήσεις μονάχα μέσα θαθεία στα λαϊκά στρώματα. Τό δράμα, τό θάσανο του ένός, δράμα καί θάσανο όλων. Δέν λέω, υπάρχουνε θέβαια κι' οί μικροζήλειες, τά μικροπάθη, οί μικροκακίες. Όλα όμως χάνονται, ξεχνιούνται μπροστά στο μεγάλο, τό δραματικό, μπροστά στην άδικία μιáς κοινωνίας που καταδροχθίζει τόν αδύνατο.

Πρόσεχα κρυφά, την ώρα τής παράστασης, τις αντιδράσεις τών θεατών τριγύρω. Τό κοινό τής πρεμιέρας, μέσα στην έπισημότητα του Δημοτικού Θεάτρου, δέν είναι θέβαια τό κοινό τής συνοικίας ή του χωριού που θα δει στα πρόσωπα τών ήρώων τό δικό του πρόσωπο. Όστόσο κι' έδω φάνηκε ή έπιτυχία τής παράστασης, τό κοινό τής πρεμιέρας είχε πραγματικά συγκινηθεί. Δακρυσμένα μάτια, κρατημένη άναπνοή κι' ύστερα, στο τέλος εκείνα τά παρατεταμένα χειροκροτήματα που μας πόνεσαν τά χέρια.

ΣΤΗΝ «Αυλή τών Θαυμάτων» δέν είδαμε μόνο προβλήματα καί άγώνες που μοιάζανε πολύ με τά δικά μας. Είδαμε καί μιάν Ελλάδα, την άλλη Ελλάδα, άξια ν' άγαπηθεί θαθεία, άξια νά εμπνεύσει άγώνες καί θυσίες.

Φίλες μου, συγχωρέστε με άν παρασύρθηκα. Δέστε όμως την παράσταση καί γράψτε μου, άν κάνω λάθος.